МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 11 (157) листопад 2005

Український християнський часопис

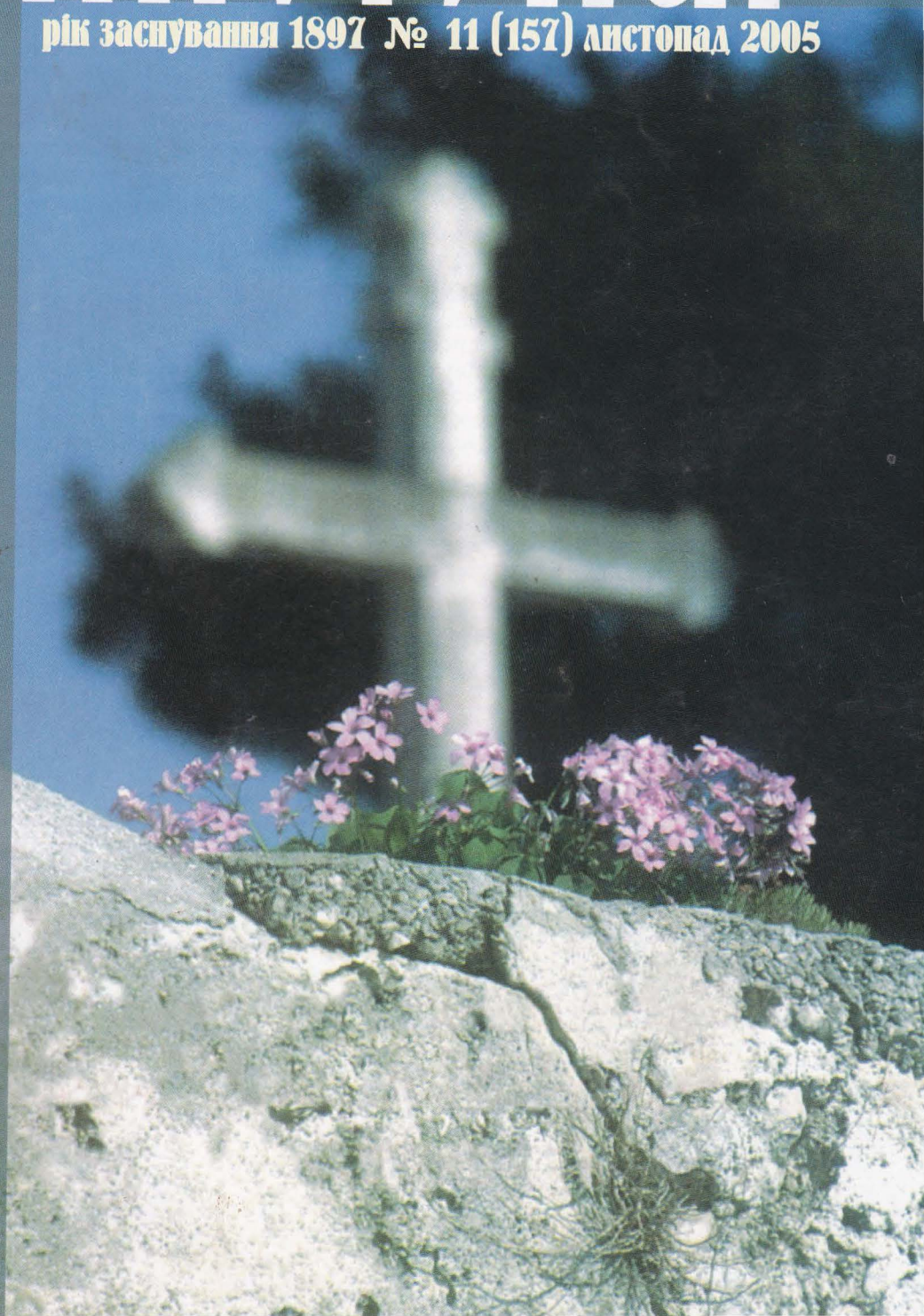

РЕДАКЦІЯ ЧАСОПИСУ "МІСІОНАР" ПРОПОНУЄ:

НЕ БІЙСЯ, ТІЛЬКИ ВІР

(життя і служіння ієромонаха Студійського Уставу Володимира Василя Вороновського)

3-тє вид., виправлене і доповнене. – Львів, 2005. – 92 с.

Подаємо вам книжку, у якій іде мова про ієромонаха Студита Василя Вороновського – людини великої сили духа. Завдяки молитві й свідченню цього жертвенного священика тисячі вірних як у часи підпілля, так і після відродження нашої Церкви ступили на шлях навернення і спасіння.

Адресоване це видання передусім хворим і знедоленим, котрі шукають ліку від своїх душевних та тілесних недуг і порятунку від наслідків дії злобної диявольської сили.

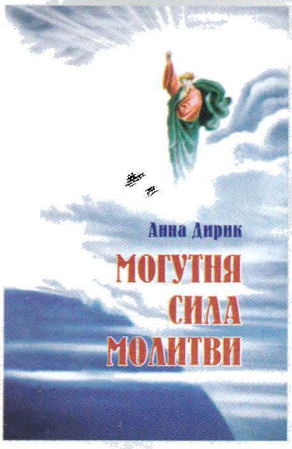

Анна Дирик

МОГУТНЯ СИЛА МОЛИТВИ

Львів, 2005. – 80 с.

У цій книжці висвітлюється зміст інтерв'ю о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ з її авторкою, яка вже протягом довшого часу володіє незвичайним даром бачення. Цей дар проявляється під час її молитовного спілкування з Богом, коли вона вимолює в Нього ласки для людей, що опинилися в різних скрутних життєвих обставинах. Подаються також факти допомоги багатьом людям.

Книжка адресована вдумливому читачеві, передусім такому, який беззаперечно вірить у Бога, Його справедливість і Його безмежне милосердя.

ВВП "МІСІОНЕР" ПРОПОНУЄ:

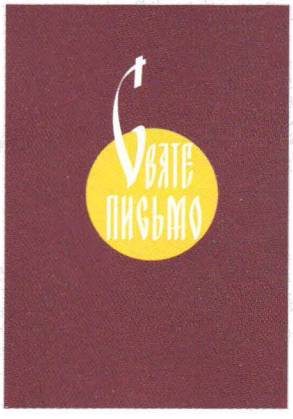

СВЯТЕ ПИСЬМО СТАРОГО ТА НОВОГО ЗАВІТУ

Львів, 2005. – 1504 с., у тверд. паліт.

Святе Письмо Старого і Нового Завітів (Біблія) – це найважливіша книга для кожного християнина, який прагне йти дорогою досконалого, святого життя.

Біблія – це книга книг, невичерпне джерело Божої мудрості. У ній ми довідуємося про історію спасіння людського роду, об'явлену Господом Богом, і в цій історії шукаємо відповіді на власні актуальні духовні потреби.

Це видання Святого Письма, перекладене гарною українською мовою, може стати чудовим релігійним подарунком для тих, хто ще не знайшов своєї дороги до пристані вічної і потребує духовної підтримки від інших.

Редакція готує до друку "Календар "Місіонаря" на 2006 р. Видання міститиме літургійний устав на неділі і свята, вибрані статті та промови Папи Венедикта XVI і адресар УГКЦ в Україні і діаспорі!

Слава Ісусу Христу!

Першого листопада минулого року, коли люди згадували своїх померлих рідних і близьких, зупинився я на одному цвинтарі перед освітленим великою кількістю свічок надгробним пам'ятником, на якому прочитав такі слова: "Ось тут спочивають ті, які донедавна були з нами. З нами вони жили, посміхалися, раділи, ділили з нами любов, журбу, працю, надію, віру. Розділяли вони все з нами, а ми – з ними. Вони бажають лиш одного – з нами розділяти життя, яке не вмирає".

Так сподобалося Господеві, щоб ми всі розділяли радість і смуток на цій землі, але також робили все можливе, щоб розділяти вічну радість у потойбічному житті. Коли промине день пам'яті померлих, живі далі будуть по-старому продовжувати своє життя. Більшість з них забуде про найважливіше – про намагання осягнути радість, яка не проминає. Невже треба чекати аж наступного першого листопада, щоб мертві знову нагадали живим, про що вони повинні мріяти? До наступного першого листопада ми вже можемо і не дожити. Тому намагаймося завжди пам'ятати про найважливіше – ми живемо для вічності, а не для цього світу, і лише від нас залежить, чи будемо ми щасливі, чи ні, і не лише в потойбіччі, але вже і тут.

Пригадалась мені ще одна картина. Прибув я на цвинтар на призначену годину, щоб посвятити пам'ятник. Рідня покійного дещо спізнилася, а в мене було доволі часу заглибитися у деякі гарні надгробні написи. Не забуду ніколи таких слів: "Те, що ви є, ви були, те, що ми є, ви будете".

Мої роздуми перервала гостра суперечка знайомих мені парафіянок. Одна з них, прибираючи могилу свого чоловіка, кинула зів'ялі квіти і траву в підніжжя сусідньої могили, думаючи, що поблизу нікого немає. Тут же пролунала гостра лайка і на її адресу посипалися образливі слова. Жінки замовкли лише тоді, коли побачили мене.

Посвячуючи пам'ятник, зауважив я обидвох парафіянок, як вони побожно молилися, але ніяк не міг відігнати думку: "Що з того? Від мертвих вони нічого не навчилися". Тому вкінці я пригадав усім Ісусову притчу про багача та Лазаря. Багач з пекельного місця прохав Авраама послати посланця з потойбічного світу на землю, щоб напоумив його ще живих братів, щоби не чинили гріхів, аби не потрапити на місце муки.

Авраам відмовився, пояснюючи, що якщо вони дотримуватимуться закону Божого і вказівок пророків, то не потраплять на місце муки. Тоді нещасний багач відповів: "Ні, отче Авраме, якщо би хтось із мертвих встав і розказав, які жахливі муки чекають тих, які нехтують Божим законом на землі, то ніхто б ним не нехтував". Відповідь Авраама була такою: "Якщо не шанують Божого закону, про який постійно на землі нагадують їм Божі посланці, то не вшанують ні голосу покійного, який би попереджав з потойбіччя".

З того часу, коли жив Авраам, минуло майже три тисячі років. Скільки ще часу має минути, щоб усі ми, живучи на цьому світі, навчилися мудрості від померлих?

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

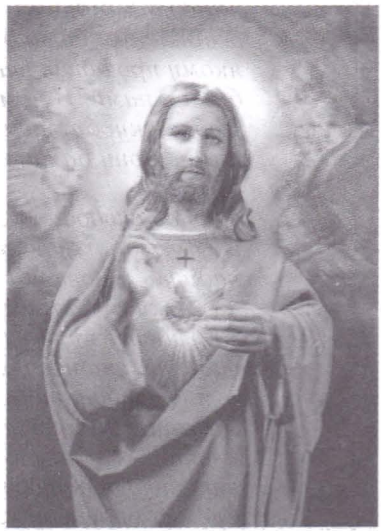

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ ПОДРУГИ НАСЛІДУВАЛИ ПРИКЛАД СВЯТОСТІ БАГАТЬОХ ПОДРУЖНІХ ПАР, ЯКІ СТАЛИ СВЯТИМИ У ЗВИЧАЙНИХ УМОВАХ ЖИТТЯ.

Під час уділення св. Тайни Подружжя священнослужитель читає молитви, у яких перераховані численні святі подружні пари, такі як Авраам і Сара, Ісаак і Ревека, Яків і Рахиль, Захарія і Єлисавета. Найкращий приклад подружньої пари для всіх людей світу – це св. Йосиф і Пресвята Богородиця.

Упродовж цілої історії християнства були численні подружні пари, які засвідчили свою любов і вірність Господеві навіть своєю мученицькою смертю. Дуже велика кількість християнських подруж прожили своє життя взірцево, згідно з Божим законом. Кожне подружжя, без сумніву, переживало свої кризи, іноді навіть дуже великі, однак, немає таких труднощів на шляху до святості у подружньому житті, які за взаємним намаганням і за Божою допомогою та заступництвом Пресвятої Богородиці не можна було би подолати.

Успішним засобом до подолання труднощів у сімейному житті є часта сповідь і ще частіше приймання св. Причастя. Незважаючи на різні труднощі, у тому числі й економічні, християнські подруги можуть прямувати до святості і скеровувати на добрий шлях своїх дітей, а також чинити добро своїм ближнім.

Серед численних взірцевих подруг-християн у сучасному світі згадаємо дві пари. *Перша* – подружжя Біллінгсів з Австралії, яке дбало про християнську свідомість родин у цілому світі, зокрема пропагувало природне планування сім'ї. *Друга* – українське подружжя Рожелюків, яке об'їздило цілу Україну і поселення, укріплюючи багатьох людей у святій вірі та в набожестві до Ісуса Христа і до Пресвятої Богородиці.

Молімося, щоб кожна українська подружня пара не знеохочувалася труднощами, які зустрічаються їй на життєвій дорозі, але, вдивляючись у світлі приклади численних святих подружніх пар, відважно і охоче прямувала до святості.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ ЄПИСКОПИ НА МІСІЙНИХ ТЕРЕНАХ ІЗ БЕЗПЕРЕСТАННОЮ ДБАЙЛИВІСТЮ ПАМ'ЯТАЛИ ПРО НЕОБХІДНІСТЬ ПОСТІЙНОЇ ФОРМАЦІЇ ВЛАСНИХ СВЯЩЕНИКІВ.

Наш Господь Ісус Христос сказав: "Жниво велике, а робітників мало". Брак достатньої кількості священиків відчувається у багатьох країнах світу, зокрема на місійних теренах, де священики і місіонери невтомно працюють на Господній ниві десятиліттями.

Згідно з вказівкою Верховного Пастиря Церкви – Папи Римського – кожен священик-місіонер повинен мати змогу удосконалювати свої знання і практику з усіх галузей богослов'я. Для цього йому слід послухати відповідну кількість лекцій або навіть взяти участь у цілорічному курсі раз у 15 років. Він також повинен бути ознайомленим з найновішими вказівками Святішого Отця, які подаються через Папську раду міжконфесійного єднання і Папську раду для об'єднання усіх християн.

Молімося, щоб місійні єпископи, незважаючи на недостатню кількість священиків, дали своїм місіонерам можливість відбувати т. зв. постійну формацію, а також щоб чимраз більше нових священиків зголошувалося на служіння на місійних теренах, уможливлюючи таким чином усім священикам-місіонерам проходити постійну формацію.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ БОГОСЛОВИ РІЗНИХ КОНФЕСІЙ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ СПІВПРАЦЮВАЛИ МІЖ СОБОЮ, ШУКАЮЧИ ШЛЯХІВ ЗБЛИЖЕННЯ.

Християнство в Україні, на жаль, поділене на різні конфесії. Крім цього поділу ситуацію погіршують численні секти, які займаються прозелітизмом, переконуючи людей, що традиційні українські конфесії не провадять людину до спасіння. Інше, болюче явище – це протистояння між членами різних християнських конфесій, що нерідко переходять у гострі конфлікти, котрі спричиняють численні лихі наслідки і згіршення.

Самозрозуміло, що духовенство відіграє у такому екуменічному об'єднанні надзвичайно важливу роль. Більшість християн схиляється до думки, що об'єднання традиційних християнських кон-

фесій має починатися з верхівок. Тим часом для того, щоби дійшло до такого порозуміння на верхах, необхідно, аби богослови всіх згаданих конфесій між собою порозумілися.

Це порозуміння повинно бути під час т. зв. екуменічних конференцій і симпозіумів. Перші кроки у цьому напрямку вже зроблені. Зокрема, важливий крок зробила УГКЦ, заснувавши Інститут екуменічних студій при Українському католицькому університеті у Львові, який цього року починає свою академічну діяльність.

Молімося, щоби власне цей Інститут був колискою виховання фахових богословів-екуменістів з усіх традиційних християнських конфесій для того, аби вони зробили спільну платформу для взаємного порозуміння, а згодом об'єднання в єдину українську Церкву.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИСТОПАД – СВ. ФИЛИП, 27 (14). 11

Належав до Дванадцяти Христових апостолів. Святий євангелист Іван подає нам декілька згадок про нього. З першої ми довідуємося, що Филип, зустрівшись з Ісусом, довший час думав про Нього. Коли ж на підставі Святого Письма дійшов до висновку, що Ісус з Назарету – це справді обіцяний Месія, то переказав своєму приятелеві Натанаїлові цю новину і докази на підтвердження правди.

Ще згадує про нього св. Іван з нагоди чудесного розмноження п'яти хлібів і двох риб та насичення ними більше п'яти тисяч людей, а також під час урочистого Христового в'їзду в Єрусалим і Тайної вечері.

З вірою в Ісуса Христа і гарячою любов'ю до Нього Филип, як і інші апостоли, після зіслання Святого Духа пішов проповідувати поганам слова правди й спасіння. Свою апостольську працю апостол Филип закінчив мученицькою смертю в місті Гієрополі у Малій Азії.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ У ЦІЛОМУ СВІТІ ЩОРАЗ БІЛЬШЕ ПОШИРЮВАЛОСЯ УСВІДОМЛЕННЯ ГІДНОСТІ ЧОЛОВІКА І ЖІНКИ ЗГІДНО ЗІ ЗАДУМОМ БОГА ТВОРЦЯ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ КОЖНА ЛЮДИНА НА ЗЕМЛІ, ЯКА НА СВОЄМУ ШЛЯХУ ШУКАЄ БОГА І ПРАГНЕ ІСТИНИ, ВРЕШТІ-РЕШТ ЗУСТРІЛАСЯ З ГОСПОДОМ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ В УКРАЇНІ РОЗВИНУВСЯ ВПОРЯДКОВАНИЙ ХАРИТАТИВНИЙ РУХ, ЧЕРЕЗ ЯКИЙ ХРИСТИЯНИ МОГЛИ Б ПОСТІЙНО ЧИНИТИ ДОБРО ПОТРЕБУЮЧИМ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ – СВ. КЛИМЕНТІЙ, 8 (25). 12

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Блаженні лагідні, бо вони успадкують землю" (Мт 5, 4).

Нагірна проповідь, яка є початком місійної діяльності Ісуса, починається блаженствами. Цього місяця розважатимемо над третім із восьми блаженств:

"Блаженні лагідні, бо вони успадкують землю".

Хто є лагідним? Це людина, яка не гнівається, коли її спіткає зло, і не піддається неконтрольованим емоціям. Така людина вміє контролювати і втихомирити власні реакції, передусім злість і гнів.

Однак лагідність такої людини не має нічого спільного зі слабкістю і страхом. Її лагідність не є якимось компромісом співжиття зі злом чи дволикістю. Навпаки, лагідність вимагає великої душевної сили, при чому відчуття злопам'ятності чи бажання помсти поступається місцем рішучості і спокійній пошані своїх ближніх.

Цим блаженством Ісус пропонує новий виклик: підставити другу щоку, чинити добро тим, хто нам чинить зло, дати плащ тому, хто в нас забирає сорочку... Лагідність уміє перемогти зло добром. Усім тим, які живуть лагідно, Ісус дає велику обітницю:

"... успадкують землю".

У цій обітниці успадкування землі слід добачати іншу Батьківщину – ту, яку Ісус у першому і останньому блаженстві називає Царством Небесним: життя у злуці з Богом, повноту життя, яке не матиме кінця.

Той, хто практикує у своєму житті лагідність, вже відтепер є щасливим, тобто блаженним, бо вже з цієї хвилини переконаний у можливості змінити світ навколо себе, міняючи перш за все взаємовідносини з ближніми. У суспільстві, в якому дуже часто панує насильство, нелюдяність і поверховість, така людина стає "знаком суперечності" й випромінює справедливість, вирозуміння, толерантність, людяність, пошану до ближніх.

У той же час, коли люди намагаються будувати більш справедливе і справді "євангельське" суспільство, лагідні готуються до отримання у спадщину Царства Небесного і життя "у новому небі й у новій землі".

"Блаженні лагідні, бо вони успадкують землю".

Для того, щоб нам пізнати те, як потрібно жити цим словом життя, достатньо уважно подивитися на життя Ісуса. Він, до речі, сказав: "Навчіться від Мене, бо Я лагідний і сумирний серцем" (Мт 11, 29).

Лагідність у Його школі є ніщо інше, як одна з якостей любові. Справжня любов, яку Дух Святий вливає у наші серця, в дійсності є "радістю, миром, довготерпеливістю, лагідністю, добротою, вірністю, тихістю, здержливістю" (пор. Гал 5, 22).

Справді, той, хто любить, не зривається, не ображає, не зневіряється. Хто любить, панує над собою, є ввічливий, лагідний і терпеливий.

"Уміння любити" яскраво помітне у цілому Євангелії. Його вивчили навіть діти і вигадали забаву "пачечка любові", яка складається з багатьох карточок. Кожна з таких карточок містить одне речення про те, як слід любити згідно з наукою Ісуса – любити всіх, любити взаємно, любити першим, намагатися стати одним цілим з ближнім, любити Ісуса у ближньому, любити ворога тощо. Вранці кожного дня діти витягають з пачечки одну з карточок і намагаються практикувати написані на ній слова, а згодом розповідають про свої досвіди.

Одного дня батько Франциска (трирічного хлопчика, який живе у місті Каракасі) повернувся додому дуже пригноблений, бо мав гостру розмову з одним зі своїх товаришів на місці праці. Розповів про це своїй дружині, яка також нагнівалася на товариша свого чоловіка. Франциск приніс свою "пачечку любові" і сказав до батьків: "Витягайте карточку любові".

Батько з матір'ю вчинили це разом. На карточці було написано: "Люби свого ворога". Батьки все зрозуміли...

Коли ми добре застановимося, то зауважимо, що біля нас є особи, які в щоденному житті практикують надзвичайну лагідність.

Великі постаті, які вже відійшли з цього світу, наприклад, Папа Іван Павло II, Мати Тереза з Калькутти, брат Роже Шютц, випромінювали, як ми самі це бачили, лагідність до тієї міри, що впливали на суспільство й історію, вказуючи нам вірний шлях.

К'яра ЛЮБІК
(переклад з італійської о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ)

СЛУХАЙТЕ РАДІО ПАПИ!

Щонеділі та у більші церковні свята слухачі "Радіо Ватикан" можуть брати участь у Божественній Літургії в нашому обряді, яка передається о 9.15 год. на коротких хвилях 31-го і 25-ти метрів у частотах відповідно 9850 та 11740 кГц і на середній хвилі 1611 кГц.

До весни наступного року щоденні вечірні передачі виходитимуть в ефір о 19.40 год. на коротких хвилях 31-го та 41-го метрів у частотах відповідно 9585 та 7360 кГц і на середніх хвилях 1260 та 1611 кГц. Повтор радіотрансляції вечірніх передач відбувається щоранку о 6.00 год. на коротких хвилях 41-го та 49-ти метрів у частотах відповідно 7335 і 6285 кГц і на середній хвилі 1260 кГц.

Неділя. Передається репортаж про недільну молитву "Ангел Господній" зі Святішим Отцем і рубрика "Ісус Христос – Хліб життя", присвячена Рокові Євхаристії.

Понеділок. Роздуми про суть християнського життя і розповіді про різні події церковного життя як в Україні, так і у світі.

Вівторок. Рубрика "Вірити разом з дітьми. Християнські засади виховання дітей" і актуальні інтерв'ю та відповіді на питання слухачів.

Середа. Короткий зміст щотижневої загальної зустрічі Святішого Отця з прочанами і фрагменти з його вчення.

Четвер. Зосереджено увагу на таїнстві Пресвятої Євхаристії у зв'язку з Роком Євхаристії і транслюється рубрика "Наша мати Церква. Основні поняття християнської релігії".

П'ятниця. Рубрика "Християнський погляд на сім'ю". Друга частина передачі під назвою "Страждання з Христом – це джерело душевного миру" присвячена хворим і всім, хто терпить.

Суботня передача присвячена дітям і молоді. Це катехитичні повчання, релігійні оповідання для дітей, розповіді про життя молоді в цілому світі, духовна музика у виконанні дитячих і молодіжних хорів.

Українські передачі Ватиканського Радіо можна слухати також через мережу Інтернет (www.radiovaticana.org – www.vatican.va) або зі супутника.

ВСЕСВІТНІЙ СИНОД ЄПИСКОПІВ

З 2 по 23 жовтня 2005 р. у Ватикані відбулася 11-та Генеральна Асамблея Синоду єпископів Католицької Церкви, присвячена темі Пресвятої Євхаристії. На тритижневу сесію зібралися 250 католицьких єпископів зі 118 країн світу.

Делегацію УГКЦ очолював Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар. У своїх виступах на Синоді єпископів два владики УГКЦ внесли пропозицію євхаристійного співслужіння з традиційними некатолицькими Церквами. На цю тему Блаженніший Любомир висловився так: "Якщо Літургія є правилом віри, якщо Божественна Літургія, що відправляється Східними Церквами у сопричасті з Римським Престолом та з Православними чи Апостольськими Церквами є ідентичною для обох, якщо є загальне визнання апостольського наступництва єпископів, а, отже, і священиків, які її відправляють, тоді що ще потрібно для єдності?".

Про потребу переосмислення канону 702 Кодексу Канонів Східних Церков, який забороняє спільне служіння Пресвятої Євхаристії з представниками традиційних некатолицьких Церков, говорив також інший представник УГКЦ владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ-емерит Івано-Франківський. У своєму слові Кир Софрон сказав, що цю пропозицію представляє, виходячи з практичних потреб України.

Глава УГКЦ коротко підсумував проведення Генеральної Асамблеї у житті Католицької Церкви: "Учасники Синоду намагалися дати відповідь на те, які є труднощі, що потрібно змінити, пожвавити, наскільки люди усвідомлюють присутність Ісуса Христа у Пресвятій Євхаристії".

Наступна Генеральна Асамблея Синоду єпископів відбудеться через чотири роки. Тема Синоду ще не визначена, але Блаженніший Любомир кардинал Гузар запропонував присвятити її Східним Церквам.

З'ЇЗД ЄПИСКОПІВ ГКЦ ЄВРОПИ

Під час паломництва єпископів до Італії 6-11 червня цього року зародилася ідея щороку проводити подібні зустрічі владик Греко-Католицьких помісних Церков Європи.

Перший з'їзд греко-католицьких єпископів європейських країн проходив 25-27 жовтня цього року в Пряшеві (Словаччина). Два перших дні було присвячено дискусіям та аналізу завдань єпископів Східних Католицьких Церков у сучасній Європі та Католицькій Церкві взагалі.

27 жовтня відбулося паломництво до греко-католицьких храмів, переважно Східної Словаччини. З'їзд завершився Божественною Літургією у Свиднику – центрі українства Словаччини.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

• • •

23 жовтня цього року Святіший Отець Венедикт XVI проголосив 5 нових святих Католицької Церкви, серед яких двоє жили в Україні – це архиєпископ Йосиф Більчевський і священик Зигмунд Гораздовський.

На урочистому Богослужінні був присутній голова Верховної Ради України Володимир Литвин, який того ж дня зустрівся з Папою Венедиктом XVI.

"ПОЛУМ'Я ЛЮБОВІ"

У серпні минулого року при василіянському монастирі у Жовкві на Львівщині засновано молитовну групу "Полум'я любові".

Первісний осередок цієї молитовної групи складався з восьми осіб, переважно молодого віку. Одна з ініціаторок її заснування – Оксана Луговик, мати 17-літнього юнака, єдиного сина у сім'ї, який трагічно відійшов до вічності, – у листі до редактора "Місіонаря", між іншим, писала: "Я лежала під цим хрестом і задавала собі питання: "Який сенс мого життя?". І відповідь була такою: "Я можу молитися. Спаситель Сам взяв мій хрест на Свої святі рамена і повів мене шляхом упования і любові. Дав мені і всім нам чудовий дар: "Полум'я любові".

У цій молитовній групі ми молимося за наші родини, за потреби інших людей, за цілий світ. Дев'ять днів ми молилися за невиліковно хвору родичку нашої співгрупниці Марії. Лікарі встановили діагноз – саркома хребта – і відмовилися від операції, бо пухлина була злоякісною. Усі ми ревно молилися. Після повторних аналізів лікарі одностайно ствердили, що злоякісних клітин у пухлині не виявлено. Медики не могли ніяк у це повірити, а ми віримо в силу спільної молитви".

Завдяки однойменній газеті члени "Полум'я любові" за допомогою своїх прихильників заснували подібні молитовні осередки у багатьох містах і селах Львівщини, у десяти інших областях України, а також у середовищі українських заробітчан у західноєвропейських країнах.

Усі, які бажають більше довідатися про спосіб діяльності цієї молитовної групи або своєю молитвою приєднатися до її членів, можуть звернутися за адресою: Оксана Луговик, вул. Чайковського, 15, 80300 м. Жовква Львівська обл.

Прислухайся, що говорить тобі твоє серце. Молися з нами! Приєднуйся до нас! Передай молитву від серця до серця багатьом іншим серцям, щоб полум'я любові ширилося по всій землі.

Член молитовної групи

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Софія Гараздовська з м. Городка Львівської обл. – Ісусові Христові, Матері Божій Неустанної Помочі, небесним заступникам – свв. Йосифу, ап. Юді Тадею, Філомені, Анні і блаж. свщмч. Миколаю Чарнецькому, ЧНІ за вирішення проблеми з місцем праці і особливі ласки;

Мирослава зі с. Дубляни Львівської обл. – Божому Милосердю, Матері Божій Неустанної Помочі, заступникам – св. ап. Юді Тадею, св. Анні, блаж. Миколаю Чарнецькому за видужання із важкої хвороби і за опіку над родиною;

Марія зі смт. Добромиля на Львівщині – св. Юді Тадею за заступництво під час народження дитини;

Романна Павлюк зі с. Борусів Львівської обл. – Господу Богу, заступнику св. ап. Юді Тадею за вислухані молитви;

Ганна Гавриляк із м. Червонограда Львівської обл. – Господу Богу, Матері Божій Неустанної Помочі, заступнику св. Юді Тадею за вступ внучки до Тернопільської академії.

ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ – ЦЕ ХЛІБ, РОЗЛАМАНИЙ ЗА ЖИТТЯ СВІТУ

Цьогорічний Всесвітній Місійний день, присвячений Пресвятій Євхаристії, підкреслює євхаристійний сенс нашого життя.

Перенесімося думками у вечерник *(кімната, де відбувалася Тайна вечеря – прим. ред.)*, де Ісус у навечір'я Своїх спасительних страстей пожертвував Себе самого за увесь світ. *"Я бо, що прийняв від Господа, те й передав вам: Господь Ісус тієї ночі, якої був виданий, узяв хліб і, віддавши подяку, розламав і сказав: "Це Моє тіло, воно за вас дається. Це робіть на Мій спомин" (1 Кор 11, 23-24).*

І ми повинні життя своє віддавати за ближніх наших, передусім тих, які найбільше цього потребують. Усі християни, передусім місіонери, повинні стати тим хлібом, який ламається і дається багатьом.

Пресвята Євхаристія не лише об'єднує нас з Богом і між нами, але скеровує нас до солідарності з цілим людством, яке часто переживає драматичні події та природні катаклізми.

Ісус Христос, Який колись змилосердився над нещасним натовпом, який був подібний на овець без пастиря, і сьогодні присутній у Пресвятій Євхаристії та виявляє вирозуміння до всіх знедолених і терплячих членів людського суспільства.

У Христовім імені місіонери і душпастирі несуть хліб спасіння по всіх кутках земної кулі, бо тільки Він може задовільнити глибокі прагнення кожного людського серця, тобто голод за любов'ю і спрагу за справедливістю, тільки Він відкриває двері вічного життя кожній людині. *"Я – хліб живий, що з неба зійшов. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки. І хліб, що його Я дам, це – тіло Моє за життя світу" (Ів 6, 51).*

Церква, яка зустрічається з Христом воскреслим на літургійному ламанні хліба, не може затримати цей дар лише для себе, а звіщає усім, які про нього поки що не знають, що Христос помер і воскрес, щоб спасти усіх людей. Місіонери і сьогодні слухняні наказові Божественного Спасителя: *"Не треба їм відходити: дайте ви їм їсти" (Мт 14, 16).* Вони йдуть, звіщають і свідчать Євангеліє, а іноді через те стають жертвами насилля, стають розламаним хлібом.

Церква потребує таких чоловіків і жінок, готових повністю посвятитися справі Євангелія. Підтримаймо їх духовно і матеріально.

Підготував Павло ЗАПОТІЧНИЙ
на основі повчань Папи Івана Павла II
на Всесвітній Місійний день 2005 р.

ГОСПОДЬ БОГ – НАШ ЛЮБЛЯЧИЙ БАТЬКО

Гріх – це відмова жити досконалою, самовідданою любов'ю Пресвятої Трійці. Тією любов'ю, яка єднає кожну родину. Другим наслідком гріха є те, що ми вже не дивимося на Бога як на нашого Батька, натомість беремо під сумнів правду про Нього, Який є Любов'ю, думаючи, що Він залишає нас у ставленні до Нього на рівні – пана і невільника. Ми тоді приходимо до Бога, шукаючи в Нього запевнення, що ми є Його дітьми.

Мені пригадується одна історія, як один підліток запитав свого батька: "Тату, а звідки я знаю, що я твоя дитина?". Батько Степан у відповідь дав синові кілька дуже мудрих, ґрунтовних запевнень. Він відповів на важке запитання сина ось так:

"Ти живеш у моєму домі. Коли ти кажеш "іду додому", то це означає, що ти йдеш до цієї старенької хати, що стоїть на цій вулиці. Оренда на цей дім підписана моїм іменем. Я плачу податок за нього.

Ти носиш моє прізвище. Кожний з вас, моїх дітей, – від найменшого до найбільшого є "дитиною Степана". Коли ти підписуєшся, то пишеш моє прізвище, а часто тебе називають "Степановичем".

Ти сидиш при моєму столі. Ти, мій сину, про це не забуваєш, бо любиш добре поїсти. І мені також приємно, коли ми спільно, як родина, споживаємо їжу.

Ти маєш участь у моєму тілі й крові, ти подібний до мене рисами свого обличчя. Ти можеш із-за цього радіти, а можеш і обурюватись, але ми всі, в той чи інший спосіб, по-родинному схожі. Якщо цього не видно на фотографії, то можна переконатись у цьому через аналіз ДНК.

Моя дружина є твоєю матір'ю і ти повинен бути за це вдячним, бо маєш найкращу маму на світі!

Ми завжди спільно святкуємо дні народження, іменин. Про всі свята ми пам'ятаємо.

Я тебе виховую і вимагаю від тебе слухняності, а цього не вимагаю від сусідських дітей. Тому діти, яких я виховую і від яких вимагаю, знають, що вони мої. А дисципліна – це не тільки словесні повчання. Це також час, який ми разом проводимо, засвоюючи при цьому чесноти і навчаючись правильно міркувати.

На підставі цих та багатьох інших доказів, ти, мій сину, ніколи не мусиш себе запитувати: "Що я роблю в цьому домі?". Ти знаєш, що належиш до мого дому та що ти є моїм сином".

А тепер запитаймо себе, чи наш Небесний Отець не дав нам те все і ще більше в Своїй Церкві? Пригадаємо всі запевнення, які батько Степан дав своєму синові та пристосуймо їх до себе, як до членів Церкви.

Ми живемо в Його домі – в домі Отця Небесного. Як члени Церкви, ми живемо в домі, який Христос збудував на камені (пор. Мт 16, 17-19). У Новому Завіті, який написаний грецькою мовою, часто зустрічаємось з метафорою Церкви, як "Божої родини". У листі до євреїв св. апостола Павла читаємо, що "Христос же – як Син у Своєму домі. А дім цей – ми, якщо дотримаємо до кінця непохитне довір'я і похвалу надії" (Євр 3, 6), а в листі до ефесян сказано: "Отож, ви більше не чужинці і не приходні, а співгромадяни святих і домашні Божі, побудовані на підвалині апостолів і пророків, де наріжним каменем – сам Ісус Христос" (Еф 2, 19-20).

Ми носимо Боже ім'я, бо ми – Божі діти. Господь дав нам Своє ім'я. Через святе Хрещення ми назавжди позначені в ім'я Отця, Сина й Святого Духа (пор. Мт 28, 18-20). Ми "були відзначені печаттю обіцяного Святого Духа, що є завдатком нашої спадщини для повного визволення викуплених" (пор. Еф 1, 13-14). Наша родинна єдність полягає у "єдності духа зв'язком миру. Одне бо тіло, один дух, а й в одній надії вашого покликання, яким ви були покликані. Один Господь, одна віра, одне хрещення. Один Бог і Отець усіх, що над усіма й через усіх і в усіх" (Еф 4, 3-6).

Ми сідаємо до Його столу. Ми, як діти Божі, є "учасниками Євхаристійного столу Господнього" (пор. 1 Кор 10, 21).

Його Тіло і Кров – це наша пожива. У св. Причасті ми ділимось Христовим Тілом і Кров'ю, виконуючи Його заповідь: "Істинно, істинно кажу вам: "Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете Його крові, не матимете життя в собі. Хто тіло Моє їсть і кров Мою п'є, той живе життям вічним, і Я воскрешу його останнього дня. Бо тіло Моє – їжа правдива, і кров Моя – правдивий напій. Хто споживає тіло Моє і кров Мою п'є, той у Мені перебуває, а Я – в ньому" (Ів 6, 53-56).

Його дружина є нашою матір'ю. Церква є Христовою нареченою, небесним Єрусалимом (Еф 5, 21-32; Одкр 21, 1-10, 22-23), і також нашою матір'ю. "А вишній Єрусалим – вільний, – пише св. Павло, – він мати всім нам" (Гал 4, 26). Що більше, Ісус дав нам Свою Матір, Пречисту Діву Марію, щоби була нашою матір'ю. "Коли Ісус побачив матір і біля неї учня, що стояв, – а його ж любив Він, – мовить до матері: "Жінко, ось син твій". А тоді й до учня мовить: "Ось матір твоя". І від тієї хвилі учень узяв її до себе" (Ів 19, 26-27).

Ми святкуємо разом, як одна родина. Ми збираємось разом, як діти Божі, щоб святкувати різні свята, а особливо брати участь в Євхаристійному бенкеті. "Святкуймо, – закликає

св. Павло, – бо Христос – наша паска – був принесений за нас у жертву" (пор. 1 Кор 5, 7-8), "сповнюйтеся Духом, проказуйте між собою вголос псалми й духовні пісні, співайте та прославляйте у серцях ваших Господа" (пор. Еф 5, 18-19). Як християни, ми святкуємо різні свята на честь Матері Божої і святих – духовних братів і сестер, не тільки за їхнє богоугодне життя, але й також за їхню славну смерть, яка відкрила їм двері до небесної оселі, Небесного Єрусалиму.

Ми отримуємо від Господа повчання і правила поведінки (закон). Бог провадить нас через об'явлення, Своє Слово – Святе Писання, традицію й навчання, через церковний провід. Ми приймаємо покуту й шукаємо примирення через Святі Тайни. Ми очікуємо від церковних провідників, наших єпископів і священиків, щоб вони навчали нас в ім'я Христа. Наш Небесний Отець часто вживає також наші труди й терпіння, щоб нас навчати й провадити.

"Мій сину, не легковаж Господнім каранням, – пише св. Павло до євреїв, – і не падай духом, коли він тебе картає, бо кого Господь любить, того і карає, і б'є кожного сина, якого приймає. Бог поводиться з вами, як із синами. Хіба є такий син, що його батько не карає?... [Він вчинить це] нам на користь, щоб нас зробити учасниками Своєї святості" (Євр 12, 5-7, 10).

Наш Небесний Отець дав нам дуже ґрунтовні докази того, що ми є Його дітьми і що ми належимо до Його Сім'ї – до святої Церкви. Тому кажемо, що ми віримо в Бога, "Отця Вседержителя", бо Його всемогутність уможливлює нам зазнавати радості "Божого батьківства в нашій родині – в Церкві".

Добрий батько ніколи не вимагає від своїх дітей чогось неможливого. Господь "закликає нас, щоб ми були досконалими", бо Він дав нам участь в Його божественному житті, це вчиняє можливою нашу досконалість.

Ми ж зробімо все можливе, щоб відповісти своїм життям на ту самовіддану любов, якою Бог Отець так нас щедро обдаровує. Тоді ми будемо жити, як діти Божі, на образ і подобу Божу, бо наш Небесний Отець так забажав.

о. Григорій ГРИНЬКІВ, ЧСВВ,
Протоігумен

Всечеснішому ***о. Матею Гавриліву, ЧСВВ****, ректорові Українського Папського Інституту Покрову Пресвятої Богородиці в Римі, висловлюємо в імені наших читачів найщиріші вітання з нагоди* ***30-ліття священства****, яке виповнюється 4 листопада цього року.*

Бажаємо йому щедрих Божих ласк у подальшому виконуванні монашого і священичого служіння на многії і благії літа!

Редакція часопису "Місіонар"

ВАРТО ВІДДАТИ ЖИТТЯ СВОЄ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ

Одного дня у домовлений час священик прийшов посвятити помешкання родини старшої жінки. Після освячення вона попросила:

– Прошу отця, я би хотіла, щоб ви мене вислухали і дали добру пораду, бо я ні в кого не можу знайти відповіді на деякі питання, які мене дуже хвилюють. У нас щось не так. Одне лихо ще не минуло, а вже друге починається. Нещастя не оминають нас. Ми не знаємо, чому з нами трапляються ці біди.

– Добре, я вислухаю вас. Маю ще трохи часу, – присівши на стілець, отець підготувався до розповіді.

А жінка схвильовано почала: "Те, що ви почуєте, можливо, є і причиною усіх наших бід. Про померлих, кажуть люди, треба казати лише добре, а про погане мовчати. Але я розповім вам про свого батька Олександра.

Коли почалася Перша світова війна, то всіх здорових і молодших мужчин забирали до війська, як тоді говорили, воювати за царя і "отечество". Моя бабуся змушена була випроваджувати на фронт одразу двох синів -- Олександра і Василя.

Війна затягнулася на довший час. Молодший син Василь потрапив до австрійського полону, а старший Олександр перебував у царській Росії. Спочатку бабуся дуже переживала, але коли почала отримувати листи через Червоний хрест, то заспокоїлася.

Коли минав четвертий рік війни, Василь написав до матері: *"Дорога моя мамо! Спочатку в полоні мені було дуже важко, але тепер вже не так, хоча неволя сама про себе каже. Все, що Бог дає, виходить на добре. Тут я познайомився з галичанами і пізнав їх зблизька. Вони такі самі українці, як і ми. Щоправда, всі вони уніяти і дуже люблять свою Церкву, слухають своїх священиків, добре знають правди християнської віри, а розмовляють тільки по-українськи. Всі вони мріють про Українську державу зі столицею у Києві. Разом з ними ходжу до церкви, де священики служать по-українськи. Я багато тут доброго навчився. Придбав "Кобзар" Тараса Шевченка. О, які в нього чудові вірші! Я зрозумів, що ми – один народ, але, на жаль, воюємо один проти одного. Мамо, я тепер щодня молюсь не тільки за себе, за повернення додому, але і за вас усіх вдома і за нашу Україну. Поздоровляю своїх сестричок і сусідів"*.

Олександр теж писав час від часу листи, але російською мовою. Спочатку дуже хвалив царя, але потім почав лаяти його. Про Бога писав недобре і казав, що Його вигадали "попи", щоб обдурювати народ. Писав також, що після повернення додому з хати повикидає всі ікони. Коли бабуся читала його листи, то плакала. Нікому про ці листи не розказувала.

Через якийсь час Василь разом із галичанами брав участь у визвольних змаганнях. Коли УГА опинилася на Поділлі, він мужньо з іншими вояками виборював право для свого народу на свою державу. Опинившись у чотирикутнику смерті, Василь пережив найважчі, за його словами, труднощі. Але не залишав своїх побратимів, хоча міг це зробити, бо був недалеко від свого дому. Під час епідемії тифу Василь усіляко допомагав хворим. І Бог так дав, що хвороба його оминула. Пізніше він розказував, що вояки називали його своїм ангелом.

Олександр теж брав участь у громадянській війні і воював за радянську владу, а коли повернувся додому, то йому завжди пропонували важливі посади в уряді. Мій батько став атеїстом, висміював священиків і Бога. Коли я народилася, то навіть не хотів мене охрестити. Моя мама з дядьком таємно мене похрестили. Бабуся часто за це дорікала батькові, але він навіть не хотів слухати, називав її несвідомою і затурканою, а свого брата Василя називав ворогом народу і вороже ставився до нього, його жінки і дітей. Коли Олександр став начальником, люди дуже нас не любили. Хоч я була малою дівчиною, та все це відчувала.

Дядька Василя, навпаки, всі дуже поважали. Повернувшись додому, він займався господаркою і важко працював. Щонеділі й у свята ходив до церкви. Василь усім постійно говорив про Україну, бо дуже любив свій народ. Коли приходив до нас, то завжди співав українські стрілецькі пісні, а найчастіше пісню "Ой, у лузі червона калина...". Здебільшого його пісні були сумними. Ми дуже любили свого дядька. Та, на жаль, під час колективізації його вночі заарештували. Він навіть з нами не попрощався. З того часу про нашого доброго дядька не було жодної вістки. Бабуся дуже плакала за ним, а дружина не знаходила собі місця, швидко посивіла, а під час голодомору померла.

Між людьми поширилися достовірні чутки, що дядька видав не хто інший, як його брат Олександр, який був начальником у селі. Всіх, кого в цей час заарештували, називали "ворогами народу". Мені було соромно і боляче про це чути від людей. І коли мене ніхто не бачив, я дуже плакала. Своїм серцем відчувала вину батька, але мовчала про це.

Після арешту дядька Василя батько дуже переживав, але ні з ким не говорив і був дуже сердитий. Про Бога і далі не хотів слухати. Потім почався голодомор і знову проводилися репресії. А коли почалася війна, то батько пішов на фронт, де і загинув у перші дні війни.

Наша бабуся часто згадувала своїх синів. Василя називала праведником і говорила, що він у небі як мученик за Україну. Про мого батька мовчала, нічого не говорила.

Одного разу сказала: "Відчуваю серцем, що Василь зараз у Царстві Небесному, а за Олександра дуже болить серце, бо не йшов

доброю дорогою, тому молюся за нього. І ви, діти, моліться, щоби Бог йому простив, бо не усвідомлював, що робить, заплутав його диявол у цьому грішному світі, а душа його терпить".

Часи змінилися і я вже постарілася. А коли у нас якесь горе, то завжди з'являється думка, що ми відповідаємо перед Богом за гріхи свого батька".

Священик уважно вислухав розповідь жінки, а потім сказав:

– Причиною нещасть є первородний гріх наших прародичів, а також наші важкі й навіть легкі гріхи. Але Христос усе змінив. Він сказав: "Я прийшов кликати не праведних, а грішних" (Мт 9, 13). Він узяв гріхи всього світу і задля нашого відкуплення помер на хресті.

За вашого батька треба молитися, але також направити своє життя. Тільки через Христа ми зможемо допомогти як собі, так і тим, які відійшли у вічність. З Христом треба зустрічатися найперше у св. Сповіді і св. Причасті. Але для цього ви повинні взяти церковний шлюб. І не тільки ви, але й ваші діти повинні стати на дорогу християнського життя.

Свого батька не судіть, а відмолюйте його і весь рід, на який, можливо, із-за його гріхів падає лихо за лихом. Але ви хіба не вбачаєте і свою в тому вину? Ви ж і ваші діти досі живете на віру, а це ж гріх. Ті ж, які живуть у гріху, дозволяють дияволові панувати в своїх душах і домівках. Милосердя Боже безмежне. Молитва, св. Літургія, добрі вчинки, поправа вашого життя зможуть не тільки допомогти вашому батькові, але також виблагати на майбутнє Боже благословення для усього роду. Наступного тижня я буду приходити ввечері до вас на катехизацію. А ваш дядько є дійсно мучеником нашого народу за правду, – закінчив священик.

Це було першого листопада, коли вінчалися у церкві три подружні пари – батьки, їхня дочка зі зятем, їхній син з невісткою. У їхньому намірі відправлялася Служба Божа, під час якої вони, щиро посповідавшись і покаявшись у своїх гріхах, приступили до св. Причастя. У цей день пам'яті всіх, хто віддав своє життя за волю України, вирішили вони "осталий час життя свого Христу Богові віддати".

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ,
м. Бар на Вінниччині

ШЛЯХИ ВИХОДУ З НЕДУГИ АЛКОГОЛІЗМУ

Як знаємо, нині набуло значного поширення у світі, зокрема в нашій країні, таке негативне суспільне явище, як алкоголізм. Воно стало немовби бичем нашої нації. Пияцтво, що є також ворогом гідності людини, бо підриває її честь та славу, набуває все більшого і більшого розмаху.

Непоміркованість в алкогольних напоях призводить швидко до спустошення безцінних людських душ, які безпощадно заманює в свої тенета жахливий "зелений змій". Життя ускладнюється, здоров'я підупадає. Пиятика не приводить людину до важливих цілей, а, навпаки, відводить від них подалі. Чи можна цьому лихові сучасності якось запобігти, відчути себе вільним від пристрасті? Треба нам над цією проблемою застановитись.

Як твердить американський часопис "Time" ("Час"), пияцтво, особливо між молоддю, стало хворобою національного масштабу в США. В одному з номерів цього популярного журналу була надрукована навіть стаття про проблему зловживання алкоголем між молоддю Америки, котрій ще не виповнилось і двадцятого року життя. Ось уривок із висновку: "Це національна хвороба у США. Одна особа на кожних четверо молодих людей, які ще не дожили й до двадцяти, має проблему з питтям алкоголю, і це починаючи з четвертого класу...". А все, як відомо, має початок у малому...

Не треба йти далеко. Ми часто бачимо як наші рідні, знайомі, сусіди прямуть у нікуди темними бездоріжжями алкоголізму. А. Омаллі каже, що "п'яниця схожий на пляшку віскі, лише горло та черево і ніякої голови". Факти про алкоголь, пияцтво та алкоголізм просто вражають. Чеський соціолог Іржі Томан у змістовному творі "Як удосконалювати самого себе" наводить чотири фази розвитку алкоголіка, основані на матеріалах керівника протиалкогольного відділення психіатричної клініки в Празі, доцента Ярослава Скали.

І фаза. Алкоголь править за наркотик, який людина вживає для того, щоб приглушити неприємний психічний стан, у котрому вона опинилася, підняти настрій і стати ближчою до людей, а точніше – до товаришів по чарці. Вона п'є все частіше і щодалі – то більше. Поки що можна говорити про алкогольну субінтоксикацію ("людина напідпитку").

ІІ фаза. Спочатку поодинокі, але чим далі, тим частіші випадки сп'яніння. Алкогольні напої людина випиває швидше, менш концентрований напій часто заміняє міцнішим. У цій фазі "провали пам'яті" поки що виняток.

ІІІ фаза. Тут вже можна говорити про "провали пам'яті". Якщо раніше алкоголь займав місце десь на периферії інтересів, то тепер він уже все більше стає центром уваги п'яниці. Під тиском життєвих обставин п'яниця намагається на довший чи коротший

час відмовитися від алкоголю і вважає це доказом своєї сили волі, але невдовзі знову починає пити.

У цій фазі настає останній перелом – ослаблюється або зовсім втрачається контроль над випитим. Ця зміна тривала, хоча й відбувається протягом 6-12 місяців. Для алкоголіка часом легше зовсім відмовитись від спиртного, ніж пити з мірою: останнього він не зможе вже ніколи. Цим алкоголік відрізняється від п'яниці.

Буває, що довгі роки алкоголік прагне досягти цього неможливого. Практика доводить, що минає 5-10 років, доки пацієнт змириться зі своєю поразкою і визнає, що єдиний шлях вирішити проблему – це взагалі кинути пити. Проте тільки в окремих випадках людина доходить до цього сама. Здебільшого вона потребує допомоги – амбулаторного чи стаціонарного лікування або спілкування з членами Товариства анонімних алкоголіків (АА).

Остання IV фаза. Характерний тут спад опірності до алкоголю. Алкоголік п'яніє значно швидше. Стан сп'яніння часом триває кілька днів. Нерідко випивка починається з самого ранку. Потім уже з'являються ознаки алкогольних психозів, як, наприклад, біла гарячка. Без алкоголю вже не можна жити, але й з ним також.

Як же допомогти людині, враженій алкоголізмом? Доцільно привести її до спеціаліста в наркологічну лікарню. У книзі Товариства анонімних алкоголіків "Дванадцять кроків і дванадцять традицій" знаходимо під першим кроком, що хворі визнали те, що є безсилі перед алкоголем, і також, що їхнє життя стало неконтрольованим. А під другим – що хворі повірили, що вища від них сила, тобто Бог, може їм повернути психічне здоров'я. Ці початкові кроки є найголовнішими.

Лікування, безперечно, потрібне – через зранене тіло страждає й душа. Ефективний рецепт для алкоголіка – це повна і тривала відмова від спиртного. Варто тут зазначити, що найменша краплина алкоголю провадить його знову до пропасті алкоголізму.

Алкоголізм – це насправді важка хвороба. Пацієнт мусить визнати, що він є хворим. Якщо алкоголік цього рішуче не визнає, то важко сподіватися на покращення жалюгідної ситуації.

Алкоголь не є панацеєю (універсальним захистом) від стресів. Він призводить до деградації особистості. Частенько п'ють саме через те, щоб віддалитися від назрілих проблем. Віктор Осятинський у своїй книзі "Гріх чи хвороба" наголошує, що хворий на алкоголізм, аби перестати пити, мусить діяти якраз навпаки, ніж дотепер: замість того, щоб безнадійно боротися за силу волі, повинен тепер скапітулювати; визнати факти, яких не бажав помічати, і які доводять його безсилля щодо алкоголю.

Хворий на алкоголізм п'є, так би мовити, без причини, а точніше, тільки з тієї причини, що він є автентичний алкоголік, хоча пацієнтові може здаватися, що він вдається до алкоголю, власне, через різні прикрі переживання. Проте це не так. За твердженням АА, такого роду переживання у них з'являлися саме через те, що вони зловживали алкоголем. *(Далі буде)*

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

"ДОЗВОЛЬТЕ ДІТЯМ ПРИХОДИТИ ДО МЕНЕ..." (3)

Практичні вказівки релігійного виховання дітей між першим та Урочистим св. Причастям

б) Формування сумління

Дитина перед моментом, коли свідомо і вільно починає користуватися своїм розумом, не зобов'язана приступати до сповіді, тому що вона не має ще свідомості, чим саме є гріх. Однак від перших років дитині, як тільки вона здобуває здатність комунікації зі зовнішнім світом, слід допомагати у розпізнаванні того, що є добром, а що є злом.

Навіть тоді, коли дитина ще не знає Божих заповідей, батьки можуть виробляти в ній властиву поставу, яка пізніше стане фундаментом для приготування до першої сповіді. Покажемо це на прикладі деяких заповідей Божих.

Слухняність, яка випливає з четвертої Божої заповіді, не може бути вираженням переваги, накинутої дорослими. Правдива слухняність означає підпорядкування вищому авторитетові, яким у дійсності є сам Бог. Дитину можна переконати до постави слухняності тоді, коли вона побачить, що і батьки є слухняні вищому Авторитетові – Богові, на Якому спираються у своїх діях.

Дуже важливим є те, щоб дитина від початку бачила, що **слухняність не є чимось виключним для дітей, але що це є обов'язок усіх**. Діти, які не навчилися послуху ще змалку, будучи дорослими, можуть мати більші труднощі в осягненні цієї чесноти; брак же послуху може ускладнювати їхні відносини суспільні, професійні і релігійні.

Дитина буде вчитися послуху, коли вона побачить, що її батьки у подружжі слухають одне одного, чоловік слухняний жінці, а жінка – чоловікові. Такий приклад із боку батьків допоможе погодитись дитині з тим, що часом мусить залишити своє бажання і послухати старших. Любов батьків та їхнє розуміння потреби взаємного підпорядкування у подружжі є основним елементом, у якому дитина навчається слухняності.

Малій дитині не треба вбивати в голову: "Не вбивай". Важливішим натомість є **розвиток у ній позитивного погляду на оточення**. Батьки повинні звертати увагу дитини на потребу не нищити предметів, рослин, не знущатись над тваринами, і водночас розвивати у ній бажання опіки над слабшими і турботи про них. І тут також дуже важливим є те, як поводяться самі батьки.

У дещо старшому віці, коли дитина набуває самостійності, дуже допоміжним є присутність у хаті якоїсь тваринки, яка буде вимагати від дитини опіки. Таким чином дитина зможе не тільки навчитись відповідальності супроти іншого створіння, але й пізнати його вдячність за добро, відчути задоволення, яке випливає з дарування свого часу для когось іншого.

Батьки повинні також дбати про поступове виховання дитини до **скромності як в одежі, так і в мові**. У цьому батькам може допомогти наголошення і ставлення за приклади всього гарного і шляхетного. Дитина з великим бажанням сприйматиме такі приклади, з якими буде себе ототожнювати.

Однак слід бути свідомими, що з часом, коли дитина підростатиме і щораз частіше знаходитиметься у зовнішньому середовищі, не уникне зустрічі з негативними явищами цього світу. Треба намагатись делікатно цьому запобігати.

Очевидно, що батьки не завжди зможуть зауважити небезпеки, щоби потім у якийсь спосіб дитині допомогти. Коли дитина матиме відповідні підстави, вона сама розкаже про це батькам і тоді буде легше скоро запобігти злому зовнішньому впливу. Однак для того, щоб дитина могла відкритись перед батьками, необхідно, щоби батьки здобули в неї довіру. У вихованні дитини батьки часто повинні нагадувати дитині, що вони завжди готові їй допомогти чи порадити.

Слід також виробити у дитині **правильне ставлення до чужої власності**. Для цього батьки, в першу чергу, повинні подбати, щоб у хаті не знаходився ніякий предмет непевного походження. Слід вчити дитину віддавати ті речі, які вона знайшла, а коли самі батьки щось знайшли, то повинні разом із дитиною віднести знайдену річ її власникові, пояснюючи їй те, чому вони це роблять.

Однак на цьому етапі виховання слід мати багато терпеливості і не відразу карати. Дитина в перші роки життя ще не має чіткого відчуття чужої власності (цього її треба вчити), а це означає, що вона не зможе зрозуміти, за що її карають.

Добре змалку заохочувати дитину до того, щоби вона ділилась з іншими подарунками. Однак не можна її примушувати до такого вчинку, бо те, що вона отримала – це вже є її власність, але все ж таки лагідно можна і навіть потрібно заохочувати її це зробити. Тут також важливим є приклад батьків, які самі будуть ділитись – і не лише зі своєю дитиною, але з усіма.

Брехня – це зазвичай прояв боязливості. Дитина боїться кари або інших неприємних наслідків свого вчинку, тому намагається уникнути їх будь-якими способами, в тому числі і неправдою. Слід, отже, допомагати дитині признаватися до помилок, які вона зробила. Коли дитина не хоче признатись батькові, то нехай мама буде тоді при ньому і допоможе дитині розказати, що сталось.

Дитина повинна зрозуміти: признання у провині та понесення за неї якоїсь кари* не є для того, щоб її скривдити, але щоб у якийсь спосіб направити вчинене зло і показати їй, що це не є добре. Дитина повинна бачити, що **кара не є тільки для дітей, але для усіх**. Батьки також, коли зроблять щось погане, мусять якимсь чином направити шкоду. Тоді дитині легше погодитись з тим, що вона мусить признаватись у своїх помилках, а в майбутньому зрозуміє, що і гріх, як зло, вимагає направи.

Часом буває, що батьки, аби заохотити дітей до щирості, обіцяють цілковиту відміну "кари-надолуження". Батьки у такому випадку повинні бути дуже уважними і второпними, бо це може привести дитину до цілковитої безкарності: дитина скоро зрозуміє, що вистачить признатись, аби потім могти робити все, що їй захочеться. Однак у випадку, коли дитина щиро призналася, можна злагіднити "кару", бо дуже часто вона переживає такий великий страх перед визнанням своєї провини, що вже це само по собі є великою карою для неї. Не можна карати дитину тоді,

---

* *Кара у цьому випадку розуміється не як якесь фізичне покарання, але це може бути суворий погляд, напімнення, виконання якогось корисного, повчального завдання за надолуження вчиненої шкоди, що є найбільш ефективним.*

коли батько або мати є схвильовані, – тоді дуже легко можна її скривдити.

Потрібно пам'ятати, що дитина дуже часто боїться кари саме тому, що приймає її як приниження або відкинення її батьками. Часто боїться, що коли батьки довідаються, то "перестануть її любити". На жаль, самі батьки своєю поведінкою не раз утверджують дитину в цьому переконанні. Для того, щоб уникнути цього відчуття, нехай дитина побачить, що відбування кари, накладеної батьками, не є чимось, що могло б її принижувати, але навпаки. Батьки повинні пояснити дитині, щоб вона зрозуміла, що її вчинок є поганим і зло, яке трапилось внаслідок нього, їй потрібно виправити.

Можна у деяких ситуаціях допомогти дитині виконати кару. Якщо батьки не допомагають дитині виконувати якесь завдання, як кару, то при покаранні вони повинні показати дитині готовність вибачення і вміти дати їй відчути смак радості марнотратного сина, який повертається до свого батька. Саме така постава батьків теж буде виховувати у дитині правильне ставлення до Бога, бо ж саме таке ставлення до Бога повинне бути у всіх християн.

Важливим елементом є допомога дитині при перших робленнях "іспиту сумління". Не можемо тут говорити про такий іспит сумління, який роблять дорослі. Однак дитина, яка починає уже самостійно думати, може намагатися ставити якусь оцінку своїх вчинків. Ідеться про те, щоб заохотити дитину пригадати собі, що вона робила протягом якогось дня.

На початку дитина не повинна оцінювати чи якісь її вчинки були добрими чи злими, бо вона не знатиме відповіді. Також не слід підказувати їй відповідей. Очевидно, що принагідно упродовж дня, коли дитина зробить щось зле, можна допомагати їй це зауважувати, але при цьому не слід бути настійливими, бо дитина ще до кінця цього не розуміє. Власне, таким не настійливим, але люблячим натяканням батьки розвивають у дитині чутливість до зла: наприклад, коли вона вдарить кота, то слід їй вказати, що тварині боляче.

Для того, аби навчити дитину робити іспит сумління, то насамперед потрібно допомогти їй навчитися спостерігати за своїми словами і вчинками протягом дня. Щойно тоді, коли дитина набуде це вміння, вона зможе замислюватись, чи це було добре, чи ні. Батьки повинні мати при цьому багато вирозуміння і терпеливості.

Коли дитина не пригадує собі якоїсь події і не вважає щось поганим, в жодному випадку не можна накидати їй своєї думки – це іспит сумління дитини, а не мами чи батька! Можна через деякий час делікатно заговорити з дитиною про цю справу, але абсолютно не покликаючись на спільно відбутий "іспит", тоді дитина може втратити довіру, що пізніше відіб'ється і на щирості в практиці сповіді.

Коли дитина назве щось, як погане, можна спробувати звернути увагу на ситуацію, у якій це відбулося. Однак і у цьому разі не можна бути наполегливим. Уміння окреслити причини власної поведінки вимагає довгої практики "іспиту сумління", тому не можемо його вимагати від дитини, однак, слід її до цього поступово виховувати. *(Далі буде. Початок у чч. 9-10 за 2005 р.)*

о. д. Богдан ПЯТНОЧКО, ЧСВВ,
о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ

ПОРАДИ ДЛЯ ЧОЛОВІКА І ЖІНКИ (2)

Продовжуємо ознайомлення з порадами для чоловіка і жінки. Перша частина порад (1-5) була спільною для чоловіків та жінок. Продовження (6-10) існує у двох варіантах (окремо для кожної статі) з урахуванням психофізичних особливостей. У цьому числі подаємо поради для чоловіків.

Поради для чоловіка

6. Не принижуй

"І як бажаєте, щоб вам чинили люди, чиніть їм і ви так само" (Лк 6, 31).

Протягом тисячоліть жінці приділяли другорядну роль, часто принизливу. Тому побутують різні жарти та насмішки, котрі вкоріняють це твердження. Мусиш затямити собі: за ставлення до жінки будеш відповідати перед самим Господом. Для Бога твоя дружина має те саме значення, що і ти.

"Ви, чоловіки, живіть розумно разом з вашими дружинами, як з істотами, що від вас слабші, віддаючи їм належну пошану як спадкоємцям благодаті життя (1 Пт 3, 7).

7. Охороняй дружину

Адам не виконав свого покликання як чоловіка: він не вберіг свою дружину від напасника (змія). Жінка потребує твого захисту й охорони, твоєї мужності *(зауваж, що слова "мужність" і "муж" (чоловік) є однокорінними)*. Навіть, якщо жінка виглядає самовпевнено, – їй завжди потрібна твоя опіка.

Бог наділив тебе правом глави сім'ї не для того, щоб ти зловживав (користав) тим, але для служіння. "Слуга слуг Божих" – так звучить титул Глави Католицької Церкви. Це гарний приклад і для тебе: маєш право глави, щоби служити своїй сім'ї – жінці і дітям.

Поводься з жінкою, ніби з тендітною квіткою – непохитно виявляй силу (але не фізичну), охороняючи її, і ніжно стався до неї. Дай дружині те, що бажає найбільше – почуття безпеки.

8. Зважай на настрій дружини

У жінок від природи зміна настрою наступає дещо з більшою силою і частотою. Тому не треба вбачати у настроях дружини проблему ставлення до тебе: її негативний настрій не завжди означає, що вона тебе у чомусь звинувачує чи вороже до тебе наставлена.

Не дуже переймайся перепадами настрою твоєї дружини, лише май терпеливість і постарайся її зрозуміти. Часто зміни настрою жінки мотивовані місячним циклом. Тож мусиш погодитися зі зміною настрою дружини як з чимось, чого неможливо уникнути, але що нерідко створює у сім'ї фатальну проблему.

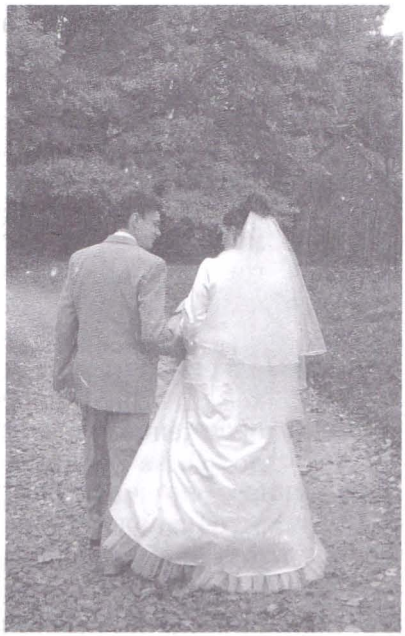

9. Пам'ятай про дрібнички

Чоловіки у меншій мірі звертають на речі, які видаються їм дрібничками, але які є так дорогі для жіночого серця: дні народжень, річниці, свята та інші урочистості. Це часом має негативні наслідки на подружні відносини. У жінки складається враження, що її чоловік байдужий, легковажний і примітивний. Одним словом – недбайливий!

Зауваж, що така дрібничка, як вечеря на двох у кафе, відвідини театру і т. д., для тебе не є чимось надзвичайним, але вона приносить твоїй дружині задоволення. Ти будеш здивований своїм відкриттям.

Твій несподіваний подарунок, похвала нової сукні чи щирий комплімент зміцнюють ваші подружні взаємини. Не дозволь іншому виконувати за тебе те, що повинен виконувати сам.

10. Зміцнюй її віру в себе

Жінка має потребу, щоби біля неї був хтось, хто її оберігатиме, утримуватиме як її, так і дітей. Таке сильне бажання пов'язане з почуттям внутрішньої невпевненості чи навіть меншовартості.

Жінка має сильне бажання відчувати свою цінність – не для того, щоб принижувати інших, але найперше, аби відчувати свою гідність, почуватися впевненою супроти самої себе.

Як ти можеш їй допомогти? Будь щедрим на компліменти. Виявляй їй свою увагу і похвали. Здивуй її маленьким подарунком. Не переживай, чи не забагато говориш такі дорогі їй слова: "Я тебе кохаю". Дай їй все те, що може запевнити її віру в себе і допомогти утвердитися в собі. *(Продовження. Початок у ч. 10 за 2005 р.)*

Підготував бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

ДУХОВНЕ ЖИТТЯ

Жити по-християнськи означає духовно жити. Наша свята віра вимагає від нас радикальної позиції щодо духовного життя, бо це не що інше, як глибоко досвідчити Боже життя. Хто вірить у Бога, неодмінно повинен мати безпосередні взаємини з живим Господом. Не вистачить нам мати гарні ідеї і говорити красномовними словами про Бога, бо духовне життя не вимальовує собі якогось "бога", який тільки живе у мріях.

Сьогодні можемо зауважити, що світ постійно живе у гонитві за чимось новим, сенсаційним, блискучим. Християнське життя не є пошуком нових теорій про Бога, але поступовим сходженням у глибину нашої душі, де Він створив собі житло. Саме у цьому місці постійно відбувається процес нашого освячення.

Духовне життя можна досвідчати по-різному, наприклад, пережити те, що пережив у своєму серці старозавітній патріарх Яків: *"Направду, Господь є на цьому місці, а я не знав"*, – або цар Давид: *"Ти ззаду й спереду мене оточуєш, кладеш на мене Твою руку... Куди мені піти від духу Твого? Куди мені втекти від обличчя Твого?"*. Іншим разом ми можемо переживати такий стан духовного життя, як про це своїм криком душі розповідає багатостраждальний Йов: *"Та як піду на схід – Його немає, на захід – Його не помічаю. На півночі Його шукаю – не бачу, повернуся на південь – не виджу"*.

У різних ситуаціях Бог діє, шукає людину, з нею живе, бо Він є Бог, Еммануїл, тобто "З нами Бог". Досвід духовного життя свідчить, що Господь у всьому нас випереджає, шукає, прагне зустрічі з нами, кличе, запобігає. Отож, коротко би можна сказати, що духовне життя – це **особиста постійна зустріч з Богом**, Котрий просякає наше буття у всіх його вимірах, і ця зустріч має стати щораз глибшою та інтимнішою.

Усі ми прагнемо духовного життя і шукаємо його – свідомі ми цього чи ні. Людина створена, щоб шукати Бога завжди і всюди. Ми часто думаємо, що духовне життя полягає в різних переживаннях, які бувають пов'язані з молитвою, богослужінням, красою співу чи ікон. Ми намагаємось досягти якоїсь височини думки, жвавості почуттів, проходивши повз те все, що називаємо сьогоденням. Але це ще не є справжнім змістом нашого духовного життя, тому що духовне життя не полягає в піднесених думках і сильних переживаннях, які можуть народитися цілком з інших джерел.

Духовне життя залежить від впливу на нас Святого Духа і від того, як Божа ласка, котра дається нам у Христі, поступово нас змінює, творить подібними до Христа, допомагає нам стати образом і подобою Божою. Святий апостол Павло каже: *"Не живу вже я, а Христос у мені"*.

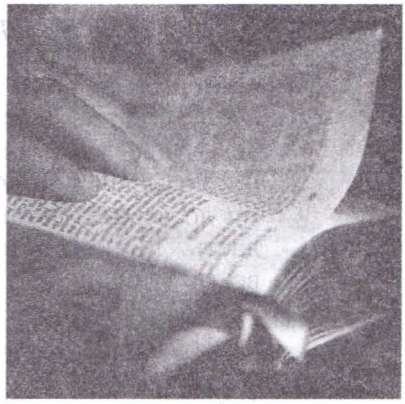

Що потрібно зробити нам, щоби плекати наше духовне життя?

І. Часто ми у своїх приватних записниках-календарях позначаємо дні, в котрі маємо намір зробити щось дуже важливе, але майже ніколи там немає позначеного місця на приватну молитву. Отож, існує небезпека перетворити наше духовне життя на працю або звести його до якоїсь офіційної бюрократії, яка більше свідчить про наші бізнесові вміння, як за професійність у молитві, у вірі, а то й у творенні діл милосердя.

Ми не покликані ставати у житті запрограмованими роботами, які мають тільки працювати і безконечно продукувати матеріальні добра. Найперше, ми покликані стати людьми живої віри і молитви, дітьми Божими. Успіхи у християнському житті та інших наших працях прямозалежні від молитовного життя. Хто не молиться, той не може зрозуміти євангельської новини, а тим паче, допомогти своєю вірою іншим зустрітися з Богом.

Як осягнути святість? Це, лишень, можуть досягнути ті, що дійсно моляться, роздумують над Словом Божим і намагаються чинити все згідно з Божою волею, яка передана нам у Святому Писанні. Отже, пріоритет у духовному житті кожної людини – ставати святими, отіненими Божою ласкою, через яку ми входимо у життя з Богом.

Для того, щоби ми стали богоподібними дітьми Божими, ми повинні молитися. **Молитва** закоріняє нас у любові Бога, вона нас виповняє Святим Духом, Який навчає нас мистецтву молитви.

Запитаймо себе, коли відбуваються правдиві взаємовідносини між людьми? Напевно, коли вони зустрічаються, але й теж, коли починають розмову і ведуть діалог. Вистачить перестати вести діалог і відразу відносини закінчуються.

Те саме відбувається на рівні нашого життя з Богом. Ми з Ним розмовляємо нашою вірою, живим довір'ям. Немає молитви без віри, і навпаки. Віра завжди дає основу і силу для доброї молитви.

Отож, існують три основні умови доброї молитви:

1) молитися треба зі всією увагою, на що ми здатні, з усім зусиллям, усією витривалістю, усією силою нашого розуму;

2) молитися треба з усією побожністю, що теж можливе нашій, часом дуже невеликій чуйності, усвідомлюючи, що ми стоїмо перед Богом і що наша молитва, наше богопочитання повинне бути смиренним і в дусі любові.

3) молитися треба не для того, щоб нам було дане те, чого ми прагнемо і про що мріємо, а для того, щоб у нас цілковито здійснилася воля Божа, якою б вона не була.

У молитві немає місця шуканню тих або інших почуттів чи думок, тому що шукати ми можемо тільки те, про що вже маємо певне уявлення. Властиво, ми повинні бути відкритими до всього, що вчинить у нас Господь, до всього, що Він нам дасть. Може прийти і такий час, коли Господь сам буде нас вести туди, де ми не схочемо іти, так як це Він обіцяв апостолові Петрові.

II. Ми маємо багато нагод плекати християнську молитву. Потрібно нам добре усвідомити необхідність молитви і бажання молитися. Молімося завжди і всюди, так як завжди і всюди ми дихаємо. Молитва – дар Божий, який не тільки зарезервований для кожного з нас особисто, для власного спасіння, але він також має силу обійняти Божою любов'ю все і всіх.

Ось, наприклад, кожен із нас може підтримати своєю молитвою і вірою тих, кому важко вірити в Бога, для кого Бог є дуже далекий або мертвий. Переживаючи подібні кризові моменти нашої віри, все ж таки даємо свідчення нашої духовної боротьби, тобто у тій настирливості і витривалості, яку мав Яків, коли боровся з Богом: *"Не пущу тебе, хіба що поблагословиш мене"*.

Світ сьогодні у нас, християн, особливо хоче бачити людей Божих, які живуть слуханням Божого Слова і є Його посередниками для інших людей. Бачимо, як цей пророчий поклик здійснює у своєму житті старозавітній пророк Самуїл. *"Самуїл виріс, і Господь був із ним і не дав ані одному його слову впасти на землю"*. Люди у різних стражданнях та важких життєвих обставинах хочуть мати надію на небо, бачити, як Христос перемагає цей лукавий світ і як через нас, християн, потішає інших, заспокоює, дарує мир.

Наше суттєве завдання – це не тільки молитва за себе, але також молитовне заступництво і за інших людей, для яких ми молитвою творимо простір Божої присутності. Погляньмо на Ісуса, Котрий молиться до Отця не тільки за Себе, але також за інших: *"Та не лиш за цих молю, але і за тих, які завдяки їхньому слову увірують в Мене"*.

Християнське життя – це постійне горіння молитвою, у котрій те, що Боже, завжди випереджає людське, а духовне випереджає тілесне. Парафразовуючи видатного німецького теолога Карла Ранера, можемо сказати, що віра християнина наших часів або буде вірою християнина, котрий молиться, або вона не буде більше вірою. *(Закінчення у наступному числі)*

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ,
директор української секції "Радіо Ватикан"

МАГДАЛИНА НАШИХ ДНІВ

Мар'яна народилась для Любові... Для Любові чистої, світлої, ніжної... Тільки спершу вона цього цілком не усвідомлювала... Та й не було кому їй це роз'яснити. Проте Любов продовжувала тримати її у Своїх могутніх долонях...

Вродлива дівчина, навдивовижу чуйна, зростала без особливої опіки, розуміння, але вчилась горнутися до добра, благородних чеснот... Так потрібної батьківської і материнської ласки Мар'яна по-справжньому і не відчула. Батько полюбляв заглядати до чарки, у якій він вбачав сенс свого невизначеного земного існування... А серце рідної матері знесилилось під тягарем щоденних турбот, пекучих злиднів. Відійшла вона далеко від реальності, заглибившись лишень у свій внутрішній світ – збожеволіла...

Коли це трапилося, Мар'яні не виповнилося і шести років... Спочатку за нею, майже сиротою, доглядала немічна бабуся Василина, та як старенької не стало – суворий Мар'янчин дядько Остап віддав її з мальовничого зеленого села до інтернату в гучному місті.

На новому місці, трішки призвичаївшись, дівчина з кожним днем дорослішала, входила в інший ритм життя, ставилась серйозніше до природних речей тощо. Доволі часто навідувалось до її думок та мрій затьмарене дитинство, особливо в тихих казкових снах, у котрих воно часом, здебільшого під ранок, переливалось яскраво кольорами веселки. Траплялося, що після пробудження вона іноді вмивалась гарячими сльозами... Щасливі сновидіння Мар'яну все-таки потішали. Вони додавали щедро душі оптимістичного настрою, щоб ним ділитися також з іншими, яким щодня старалась іти назустріч...

Друзі у Мар'яни як швидко з'являлись, так швидко і зникали. Юнку це не бентежило: знала, що шукання справжніх друзів схоже на пошуки дорогоцінного каменя на дні глибокого моря... Та з'явився один... Мар'янин товариш звався Ростислав, а кликали його Ростиком. До неї в нього почали поступово проявлятися особливі симпатії. Дівчина це зауважувала..

Їхня вірна дружба міцніла. Заряснили ранньою росою перші поцілунки... Все збільшувалось і ясніло сяйво щирого кохання, огортаючи, немовби пеленою, закохану пару. Це була чи не перша любов тієї дівчини і хлопця. Мар'яна вбачала в Ростикові свою другу половинку, бажаючи пов'язати з ним назавжди своє майбутнє...

Одного разу, перед закінченням школи, Мар'яна мимоволі піддалася... Ніч, що промайнула мигцем на невидимій колісниці часу, виявилась нещасливою... Ростик опісля щосили уникав зустрічі і розмови з Мар'яною...

Дівчина кинулася в плач. Пробудився комплекс меншовартості. Плакала довго. Не хотілось уже жити, любити та творити добро, як раніш... Для неї це була велика трагедія. Щоб хтось про це довідався – не бажала. Знала: ця трагедія є великою і важливою тільки для неї самої. Не хотілося їй, щоб хтось наважився зробити її маловартісною...

За допомогою ефективних засобів... перервала, не гаючись, вагітність. Не мала свідомості, навіть найменшої, що такий вчинок, у християнському розумінні, є важким гріхом проти п'ятої з десяти Божих заповідей, недопустимим, бо дорівнює вбивству людини...

Отримавши середню освіту, пішла на одну невисокооплачувану роботу. Ледве знайшла... Можливості вчитися далі, звичайно, ніякої не було. Мало хто про неї пам'ятав. Тільки раз до дівчини за ввесь проміжок часу навчання в інтернаті навідався дядько Остап...

Мар'яна ставала поволі невільницею вільної любові. Нерозсудливість у поведінці штовхала щосили до багна шаленої розпусти... Наслідки її не цікавили. Вона нікого тепер не боялась, все далі сходячи на манівці. Для вдосконалення свого досвіду читала порнографічну літературу, переглядала з однодумцями відео на подібну тематику... Також захоплювалась теорією психоаналізу Зигмунда Фрейда. Важливість особистого вдосконалення Мар'яни нітрохи не стосувалася.

Пішли в рух контрацептиви... Перестало бути цінним скарбом здоров'я. Чим більше її в тому звинувачували, тим більше їй хотілося куштувати заборонений плід, який був для неї зараз, як ніколи, солодкий. Деякі подейкували, що безсоромну розпусницю може зупинити тільки... смерть.

Прогулюючись одного літнього сонячного дня з подругою-ровесницею, залишила в просторому парку міста на лавці при алеї за допомогою маркера власний номер мобільного телефону... Також написала своє ім'я і пропозицію для охочих з нею порозважатися... Згодом почали телефонувати, домовлятися, приходити...

Якось випадково тою зеленою місциною йшов молодий студент-семінарист і сів на хвильку перепочити. Він ходив тоді на прийом до знайомого лікаря – неподалік від того парку була розташована міська лікарня. Через зайнятість лікаря мусив трохи зачекати. Вирішив зробити це надворі, бо, як не як, повітря там свіжіше, ніж усередині.

І коли вже вставав, натрапив несподівано на Мар'янину писанину. Прочитавши те і на мить замисливши, переписав у свій блокнот номер Мар'яниного телефону і також ім'я... Борис (так звали семінариста) мав зовсім інший, морально добрий намір: хотів з Божою допомогою спричинитися до її виходу з холодної тюрми згубної пристрасті...

Маючи ще час, пішов на пошту, щоб звідти подзвонити до Мар'яни... Довго чекати не довелося. Юнка зразу відповіла на дзвінок семінариста. Представившись місцевим студентом, розпитав Мар'яну про те, де вона мешкає, коли можна завітати, скільки потрібно викласти за задоволення грошей тощо. Дівчина відповіла охоче на всі хлопцеві запитання, відказавши, що з нетерпінням чекатиме.

Найближчої суботи золотої осені, коли Борис їхав у справах додому, заїхав дорогою на квартиру Мар'яни. Вона зустріла його досить привітно – усміхнулась, дещо ще спитала, підійшла, щоб обійняти, але... Семінарист раптом вигукнув: "Почекай!". Від того незрозумілого вигуку дівчина аж тріпки підстрибнула.

Борис вручив їй названу суму – матиме на необхідні потреби, а потім сказав: "А зараз для тебе маю щось цінніше від грошей – це радісна вістка, що Бог тебе любить".

Дівчина подумала: "Так, бабуся Василина мені це казала, але я в це не вірю, бо переконалася в протилежному: що мене, сироту, всі лише використовували і крім матері, яку я ледь пам'ятаю, ніхто по-справжньому мене не любив".

Потім Борис почав розпитувати, що її спонукало стати на такий недобрий шлях, діючи на противагу моральним і християнським нормам, Господньому законові... Чому? Де корінь лиха?

Спантеличена дівчина, не відповівши на питання, раптово розплакалась. Було їй важко підтримувати далі розмову з Борисом. Сльози душевного болю злилися зі сльозами якогось неземного щастя, радості, які до неї наближались разом із теплими Борисовими словами про Небесного люблячого Батька. З нею, бідолашною, не розмовляв так ще ніхто. Збагнула, що відвідувач має на меті не те, як провести гарно з нею час, а щось інше, набагато важливіше.

Семінарист підкреслив, що вона не одна така на білому світі. Вони швидко порозумілися, знайшли спільну мову. І плач, як зауважила Мар'яна, був тієї днини якийсь незвичний, небуденний...

Як добрий євангельський самарянин, побожний семінарист Борис згодився подати їй руку допомоги в цій нелегкій ситуації. Втішена Мар'яна, як ніколи, відчула тоді справжню доброту та любов, які так не цінить сучасний світ, спрямований більше на матеріальні цінності, ніж на духовні. З тривалого летаргійного сну пробудилось сумління. Подих вічності відсвіжив в'ялу душу. Не всі, як підкреслила в розмові дівчина, вважали її за повноцінну людину. В осіб протилежної статі вона була часто, мов іграшка, і більш нічого...

Зі змістовних слів семінариста Мар'яна врешті усвідомила, що таємниця правдивої свободи та глибокої радості серця схована в Бозі. Борис теж пригадав їй ту знану подію зі св. Євангелія, як Ісус Христос простив розпусній блудниці Марії Магдалині її численні гріхи. Вона йому за це гідно віддячилася і супроводжувала Його на Хресній дорозі, відважно стоячи під Його хрестом, а потім удостоїлась стати благовісницею Христового воскресіння.

"І ти, Мар'яно, можеш вчинити на світі багато добра і довести, що спроможна Господеві віддати любов'ю за любов", – навчав семінарист.

Мар'яна і далі вмивалась сльозами. Перед її очима враз промайнула, як у реальному фільмі, вся картина дотеперішнього нехристиянського життя. Світова суєта мало її, нещасну, не поглинула. Почала жаліти за втраченим часом. Було соромно за безсоромну, розгнуздану поведінку, що ще нікого ніколи насправді по-справжньому не ощасливила.

За порадою Бориса, якого сам Бог послав, щоб вивести її з темряви на світло, Мар'яна поспішила у скорому часі до Господньої святині, де вперше в житті приступила до свв. Тайн Сповіді і Причастя. Священик поставився до неї, подібно до Христа, з батьківською любов'ю і християнським розумінням. Не могла надякуватися Богові, що так надійно допоміг їй піднятись над рікою бурхливої пристрасті, яка несла її вперто до пекельної прірви, вибратися на волю з тенет гріха.

Навесні, після довгих роздумів, вступила з відродженою душею, порадившись з новими вірними друзями в Христі та продавши квартиру, до контемплятивного (закритого типу) монастиря. Віддала Ісусові назавжди все своє подальше життя, взявши на облечинах друге ім'я – Магдалина, щоб могти разом з Богом жити під одним дахом, єднатися щоденно з Божественним Спасителем у Пресвятій Тайні Євхаристії, дякувати постійно за дар покликання та перепрошувати Христа-Царя за власні і чужі гріхи...

Аж тепер вона, як богопосвячена особа, почала дивитись на природу речей очима віри, краще усвідомлювати, проникати в суть тієї незаперечної істини, що народилася на цьому світі для Любові. Для Любові чистої, світлої, ніжної.

Руслан НАГІРНИЙ

ПЕРЕМОГА НАД СПОКУСОЮ

Молитву "Отче наш" мене навчила мама. Кожного ранку і вечора, ставши на коліна і гарно склавши рученята, я старанно повторювала за матусею слова молитви. А вдень, бавлячись з молодшими сестричками на подвір'ї, часто уявляла, як на маленькій білосніжній хмаринці прилине до мене Ісус і запитає, чи вмію я молитися.

Якось увечері, помоливши "Отче наш" і "Богородице Діво", я замислилася: "А що означає: "І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого". Про це і запитала маму.

– Цими словами ми просимо Господа Бога, щоб дав нам сили побороювати різні спокуси, аби лукавий не зміг погубити наші душі, – відповіла вона.

Мамине пояснення було правильним, та глибину слів Господньої молитви я зрозуміла пізніше, коли зі мною трапився один випадок.

У далекі роки мого дитинства церква в нашому селі була закрита. Всі дорогоцінні речі були вивезені компартійними діячами у т. зв. "музеї релігії і атеїзму". Та парафіяни мого села були людьми не тільки побожними, а й сміливими. Незважаючи на небезпеку бути заарештованими, вони заховали багато церковних речей по своїх домівках. Це були ікони і рушники, вишиті сільськими майстринями фани і хоругви та інше. Але найголовніше те, що в руки ворогам не дісталося ні св. Євангеліє, ні хрест з частинкою Хреста Господнього, ні Плащаниця.

Якось на свято Воздвиження Чесного Хреста, коли в капличці біля церкви таємно був викладений хрест, мама попросила мене:

– Доню, ми вже всі ходили до каплички. Швидко виконуй домашнє завдання, щоб і ти змогла ще за дня піти і поцілувати хрест.

Я так і зробила і невдовзі вже була на церковному подвір'ї. Хрест лежав у капличці на вкритому вишитою скатертиною столі, гарно прибраний квітами. Я помолилася, поцілувала хрест і раптом біля нього побачила невеличку тарілочку, на яку люди клали пожертву.

Дно тарілки було повністю закрите копійками, а зверху красувався покладений чиєюсь щедрою рукою новенький карбованець.

"Бери! Не бійся! Ніхто не побачить!" – промайнула в голові настирлива думка. "Дивись, скільки тут копійок! Вони всі твої. А карбованця вистачить на тиждень в школу на обід" – такі думки снувались у моїй голові, а якась невидима сила змушувала мене не відводити очей з купки монет.

Враз пригадалося, як однокласники часто купували в їдальні різноманітні ласощі, а я не могла собі такого дозволити, бо жили ми небагато.

Деякий час я стояла в нерішучості, не знаючи, що робити. Аж раптом, спопеляючи пожадливі думки, в моїй голові, наче вогняна блискавка, промайнули слова: "І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого". Цієї миті я зрозуміла, якою страшною силою лукавий хотів спокусити мене до гріха. Я відвела погляд від монет, рішуче повернулася і пішла додому, відчуваючи себе переможцем у нелегкому двобої.

А справжнім переможцем, без сумніву, був розп'ятий Христос, бо звідки, як не з Його люблячого серця утворилася ця вогняна блискавка, яка відігнала лукавого від моєї душі.

СХОДИНКИ ДО БОГА

Маленька Маруся любила ходити до церкви з бабусею. Бабуся по дорозі завжди щось цікаве розповість і гостинцем почастує. Та найкраще почувалось дівчинці на руках у старенької під час Богослужінь. Тоді можна було побачити все: і церкву, і священика, і людей навколо.

А ще бабуся брала внучку на руки, коли вони піднімалися довгими сходами до церкви, яка стояла на вершечку високого пагорба, або поверталися тією ж дорогою назад додому.

Спочатку Маруся йшла сама, однак, переступивши кілька сходинок, швидко втомлювалася. Тоді бабуся підхоплювала свою крихітку на руки і, повільно ступаючи, продовжувала шлях далі. Дівчинка обнімала бабусину шию рученятами і дуже хотіла бути легенькою, як пір'їнка, щоб було легко її нести.

– Бабусю! А у вас ноги болять так, як і в мене, коли ви йдете сходами? – одного разу запитала Маруся, коли вони знову йшли до церкви.

– Звісно, болять, дитино. З кожним роком стає все важче і важче ходити до Божого храму.

– А, може, ви б тоді не йшли, а залишалися вдома?

Бабуся зупинилася і, пильно глянувши на дівчинку, тихо відповіла:

– Уже не один десяток років я приходжу сюди, Марусю. Кожна з цих сходинок – як маленьке випробування для людини. Любов до Бога повинна перемагати будь-які труднощі і перешкоди. І поки Господь дає мені сили, я приходитиму до церкви, бо Ісус завжди чекає на мене.

Маруся замислилася. Потім знову запитала:

– Бабусю, а до неба теж є сходи?

– Напевне, що є.

– Вони, мабуть, такі висо-о-кі-превисо-о-кі, бабусю. А коли нам можна йти ними?

– Я думаю тоді, дитино, коли Бог покличе людину до Себе.

– І вас також?

– І мене, дитино.

– Але як ви підете, бабусю? У вас ноги болітимуть, бо сходи до неба такі височе-е-нні!

Жінка посміхнулася, дивлячись на стурбоване обличчя внучки.

Враз очі дівчинки радісно засяяли.

– Бабусю! У вас не будуть боліти ноги, коли ви підете небесними сходами!

– Чому, Марусю?

– Бо вас до Бога понесуть на руках ангели.

Наталія РОМАН
с. Жирівка на Львівщині

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Передплатний індекс – 23959

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Заступник головного редактора
Віра АРІВ
Відповідальний секретар
Ігор СКЛЕНАР
Комп'ютерна верстка
Тараса БРОДОВИЧА

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 29.10.2005 Формат 70x100 $^{1}/_{16}$. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер". 80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2005

зміст

***Слово** редактора* **289**
***Наміри** Апостольства **молитви** на листопад* **290**
***Наміри Апостольства молитви** на грудень* **292**
К'яра Любік
"Слово життя" **293**
Слухайте Радіо Папи! *294*
Всесвітній Синод єпископів *295*
З'їзд єпископів ГКЦ Європи *295*
Міжнародна проща вервиці в Малому Березному *296*
"Полум'я любові" *297*
Павло Запотічний
Євангелізація – це хліб, розламаний за життя світу **298**
о. Григорій Гриньків, ЧСВВ
Господь Бог – наш люблячий Батько **299**
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Варто віддати життя своє Богові й Батьківщині **302**
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Шляхи виходу з недуги алкоголізму . **305**
о. д. Богдан Пятночко, ЧСВВ та о. Анастасій Кабаль, ЧСВВ
"Дозвольте дітям приходити до Мене..." (3) **307**
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Поради для чоловіка і жінки (2) **310**
о. Прокопій Лотоцький, ЧСВВ
Духовне життя **312**
Руслан Нагірний
Магдалина наших днів **315**
Наталія Роман
Перемога над спокусою **318**
Сходинки до Бога **319**

***На обкладинці:** фотографії Звоніміра Атлетіця і Л. Перуджіні.*

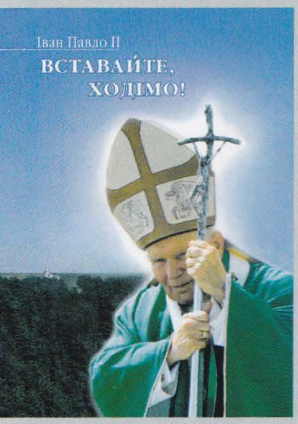

ВВП "МІСІОНЕР" ПРОПОНУЄ:

Лєне Майєр-Скуманц

ВИФЛЕЄМСЬКА ЗОРЯ

Історії, театральні сценки та віршики на Різдво (поетичне опрацювання Ігоря Калинця).

Перекл. з німецької. – 248 с.

Різдво – послання миру – протягом багатьох років надихало відому австрійську письменницю відтворювати у своїх оповіданнях і театральних сценках неоціненність приходу Відкупителя у світ.

Палітра збірки своїм розмаїттям барв сягає від невеличких легенд та простих задушевних розповідей пастушків до драматичних сцен і реалій нашого сьогодення.

о. Атанасій Пекар, ЧСВВ

ДОСКОНАЛИЙ ХРИСТИЯНИН

(чернечий ідеал святого Василія Великого)

Вид. 2-ге. – 256 с.

Це книга про досконалу людину IV ст. – святого Василія Великого. Написана вона немовби ним самим, бо щедро всіяна його живим словом, яке й досі напоумляє, застерігає, повчає нас. Водночас це книга про кожного з нас, що носимо це святе ім'я – християнин.

У книзі зібрано воєдино безцінні перлини вчення Василія Великого про святе життя в Бозі і для Бога, бо всі ми, незалежно від нашого стану, покликані до досконалості і святості, бо святий і досконалий Господь наш Ісус Христос.

Іван Павло II

ВСТАВАЙТЕ, ХОДІМО!

Перекл. з польської. – 168 с.

Книга в довірливій автобіографічній манері вводить читача в таїнственний світ єпископських свячень, відкриває глибоку сутність батьківства єпископа, його завдання перед обличчям світу, в якому йому призначено сповняти свій пастирський уряд.

Книга охоплює краківський період служіння Святішого Отця – з 1958 р. до часу обрання його на престіл святого Петра.

Передплачуйте християнський часопис "МІСІОНАР"

І ВИ ЗНАЙДЕТЕ ДУХОВНОГО ПРИЯТЕЛЯ, ЯКИЙ ДОПОМОЖЕ ЗРОСТИ У СВ. ВІРІ, ЗБІЛЬШИТЬ У СЕРЦІ ЛЮБОВ ДО БОГА І БЛИЖНІХ ТА РОЗРАДИТЬ У ХВИЛИНІ СМУТКУ!

Передплатний індекс – 23959

(у каталозі видань див. с. 201)

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 68 коп., на 3 місяці – 5 грн. 04 коп.,
на 6 місяців – 10 грн. 08 коп., на 11 місяців – 18 грн. 48 коп.

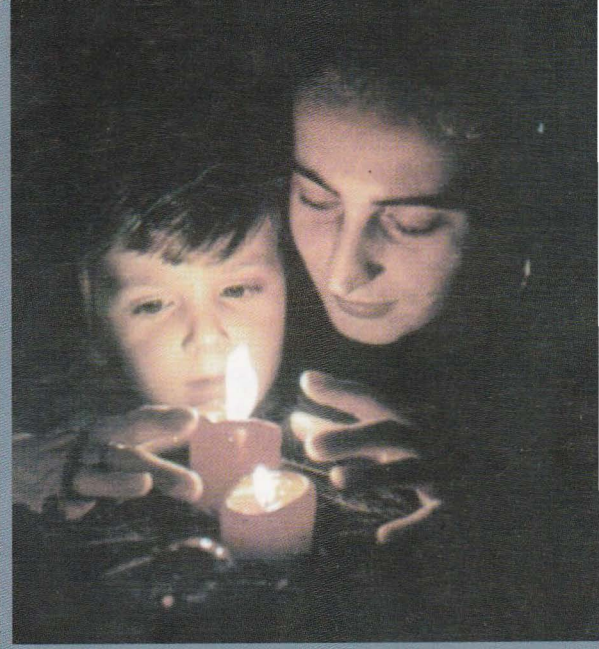

“Я — світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто в Мене вірує, не перебував у темряві”

(Ів 12, 46).